

Сённяшні слоган гэтага выдання — «Больш чым часопіс». Але так было заўсёды: мы сустракаліся ў рэдакцыях на дыскусіях, тут віраваў своеасаблівы маладзёжны клуб, узніклі задумы розных праектаў. Пра цяперашні дзень «Маладосці» расказвае галоўны рэдактар Святлана Воцінава.

Больш чым часопіс

— Як суіснуюць электронная і папяровая версіі часопіса?

— Яны дапаўняюць адна адну. Наш сайт дзейнічае на базе сайта выдавецкага дома «Звязда». Там можна аформіць падпіску не толькі на папяровую, але і на PDF-версію. Усё больш новых ініцыятыў прыходзіць з звонку, ад сур'ёзных устаноў.

— Што гэта за праекты?

— Найперш конкурс біяграфічных твораў, прысвечаных пісьменнікам XIX стагоддзя «Слаўная кампанія: рэANIMАцыя» — на Мінскай міжнароднай выставе-кірмашы падвялі яго вынікі. Прапанова выходзіла ад філагалічнага факультэта БДУ. Яшчэ адзін праект ініцыяваў Першы Нацыянальны канал Беларускага радыё: конкурс «Бацькаўшчына светлая мая», прысвечаны Году малой радзімы. Ён адбываўся ў дзвюх намінацыях: эсэ і паэзія, у трох узроставых катэгорыях. На святочны фінал у вялікую студыю прыехалі ўсе лаўрэаты, больш за семдзесят чалавек. А ўдзел узялі каля чатырохсот. Цягам 2019 года у кожным нумары друкавалася лепшае з дасланага. Таксама «Маладосць» як структура выдавецкага дома «Звязда» з'яўляецца саарганізатарам міжнароднага конкурсу маладзёных пісьменнікаў «Першацвет», акрамя таго — інфармацыйным партнёрам фестывалю «Горад і кнігі». Штогод нашы супрацоўнікі ўваходзяць у журы Рэспубліканскага літаратурнага конкурсу для студэнтаў «Аўтограф», які праводзіцца пад патранатам Нацыянальнага цэнтра мастацкай творчасці дзяцей і моладзі.

— А яшчэ супрацоўнікі рэдакцыі чытаюць лекцыі...

— Так, гэта частка нашай працы. Навучальная ўстанова можа заказаць любую лекцыю з дзесяці прапанаваных — а ўзамен студэнтам трэба прайсці наша анкетаванне. Тэмы незвычайныя, напрыклад, «Як прымусяць рэдактара надрукаваць ваш твор?», «Адкуль лезе крэатыў? Кіраўніцтва па эксплуатацыі», «Майстэрства і мастацтва інтэрв'ю»,

«Пра што «Маладосць»? Учора і сёння часопіса-мары», «Ад «Маладняка» да «Маладосці». Апошняя тэма, дарэчы, звязана з праектам «На хвалі часу, у плыні жыцця». Праект здзяйсняецца на ініцыятыве Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі і ў супрацоўніцтве з Беларускай дзяржаўным архівам-музеем літаратуры і мастацтва і Дзяржаўным музеем гісторыі беларускай літаратуры.

— Ці шмат новых аўтараў?

— З'яўляюцца і з'яўляюцца. І не толькі з літаратурнымі творами, але і з цікавымі рубрыкамі. Адна з такіх навінак — «Код паэзіі. Узламаць нелгва ўтойваць». Маладая паэтэса Кацярына Масэ дае майстар-класы па стварэнні паэтычных тэкстаў. Другая — «Маргіналі». У ёй перакладчыца Ганна Янкута расказвае, як пры перакладанні твора можна даведацца пра тое, пра што ніколі б не даведаўся, калі б проста яго прачытаў.

— Як маладзёны ўспрымаюць крытыку?

— Не бывае так, каб нечая зорка запалілася ад першай публікацыі. І першая публікацыя можа адбыцца далёка не з першага прысланага ў рэдакцыю твора. Трэба прайсці праз пахвалу і крытыку, успрымаючы тое і другое адекватна. Пра нашу працу з імі аўтары выказваюцца ў рубрыцы 100slow. Гэта літаральна

сто слоў пра шлях у «Маладосць». Вось што, напрыклад, пішуць нашы аўтары. «Не адмялі. Не пасмяяліся. Тэксты ўзялі і ўдумліва прачыталі. Патлумачылі, дзе памылкі. Паралі рэсурсы, даведнікі, слоўнікі. Пахвалілі, падтрымалі, у друк адрэвалі. І з дзячынкі за тры гады атрымаўся паспяхоўны запатрабаваны аўтар», — так успамінае Юльяна Пятрэнка. «Толькі ўявіце: вашы творы чытаюць, падпраўляюць, друкуюць, ага, нават на паперы. А ў паштовую скрыню ляжачы зваротныя маладосцеўскія лісты з прапаноў наведваць імпрэзу, дас-

лаць штосьці новенькае». Гэта ўражанні Дар'і Значонак.

— Чым адрозніваюцца маладзёны літаратары апошняга пакалення?

— Мне падабаецца ў сучаснай моладзі, што яна не мае таго снабізму, які суправаджаў папярэднія пакаленні: «Я вучуся ва ўніверсітэце — і гэта мяне ўзвышае, а той, хто працуе

рукамі, такой павягі не заслугоўвае». Нашы аўтары працуюць у розных месцах. Для іх нармальна, што можна вучыцца ў аспірантуры і тынкаваць сцены, быць рабочым на заводзе і друкавацца ў «Маладосці». Я ўсё чакаю, калі ў масвай культуры зноў стануць героямі тыя, каго ўслаўлялі ў фільмах 1950 — 1960-х.

— Хто ў вас можа надрукавацца?

— Паэты і прэзаікі — да 35 гадоў. Крытыка, публіцыстыка, калумністыка не маюць узроставага цензу, абы гэта было цікава напісана. У творы павінна быць нейкае зерне, няхай і засыпанае шалупінем стылістычных неахайнасцей — мы гатовы працаваць з маладымі аўтарам колькі заўгодна. Звярніце ўвагу на маленькую рубрыку «Так не пішыце», якая падае тыповыя стылістычныя памылкі з рэальных тэкстаў, прапанаваных да друку. Твор нам дастаткова прыслаць па пошце, хаця мы рады візітам. Абавязкова пазначце прозвішча, імя, узрост, род заняткаў.

Людміла РУБЛЕЎСКАЯ.
cultura@sb.by

